

1

Вулиця Блакитна

Оті двоє звалися Ету й Зо. Жодних сумнівів.

Цього разу вони не ховалися за шафою чи фіранкою, а припишкли під письмовим столом. Коли він ворухнув ногою під ковдрою, створіння підстрибували й грюкнулися головами об стіл. Не дуже боляче. Навіть не писнули. Поводилися, як завжди, тихесенько. Ходили навпшиньках. Безпелесно. Єдине, що він міг про них сказати — це те, що вночі вони на нього чекали. Хоч і не завжди. Переважно тоді, коли наступного дня мала бути дуже важлива контрольна. Або коли напередодні батьки розмовляли між собою на підвищених тонах, або ж навпаки, мовчали, образившись одне на одного. Так, як учора.

Ету й Зо теж мовчали. Але Філіп знав, що вони вміють говорити, і коли-небудь до нього озвуться. Нездмінно. Коли на те прийде час.

Він любив ці створіння й завжди на них чекав.

У напівтемряві їх добре не бачив, тому намагався уявити собі, як вони виглядають. Ету й Зо скидалися на мавпочок. І сурикатів. І гномів.

Вони прийшли вночі. А тепер був день. Філіп сидів на ліжку й гортав комікс.

— Поїдеш до тітки Агнешки, — почув хлопець мамин голос. — Відвезеш їй трохи одягу. Я цих речей уже не ношу, а тітка просила щось для роботи в саду. Філіпе! Синку! Ти чуєш?

Мама гукала з кухні, але йому здавалося, наче він на безлюдному острові, а мама дрейфує далеко, дуже далеко — на плоту. А що їх ділила сотня хвиль, одноманітний шум моря й повіви сильного вітру, то Філіп не розумів жодного слова.

Мама й пліт робилися дедалі меншими й меншими, і меншими...

Таке вже траплялося. І не раз. Посеред ночі він розплющував очі й відразу розумів, що перебуває на безлюдному острові. А довкола, замість підлоги й меблів, була суцільна вода. Величезна, чорна й глибока. Просто океан.

— Філіпе! Збирайся!

Краєм ока хлопець помітив якусь постать за півкроку від свого ліжка. Мама? На його безлюдному острові? Як це сталося?

— А куди треба йти? — спитав він, відводячи погляд від коміксу.

— Ти не чув, так?

— Так. Ні.

— До тітки Агнешки. Відвезеш їй ці речі, — мама кинула на ліжко добряче папханий пакет. — Але мушиш повернутися на вечерю. Тобто найпізніше о восьмій. Най-піз-ні-ше. Чув?

— Чув.

— Точно чув?

— Точно. О восьмій.

— Ой, Філінеку, Філінеку... — похитала головою мама.

Філіп зігхнув. Він не любив, коли його ім'я зменшували. Крім того, не хотілося на дві години розлучатися з м'яким ліжком і коміксом.

— А тато не зможе відвезти цього машиною? — ризикнув запитати, хоч відповідь знав наперед.

Мама швидко відвернулася й рушила до дверей, неголосно проказавши, наче до себе:

— Тато не зможе.

Звісно. Адже тато весь час, ну просто весь час проводив на роботі.

Проте Філіпа це щоразу дивувало, і він завжди казав:

— Але ж уже п'ята година.

(Або сьома, восьма, дев'ята чи десята, залежно від того, о котрій тато ще був на роботі).

А мама ніколи нічого не відповідала на ці його здивовані слова.

Філіп натягнув кросівки (аж ніяк не фірмові, просто «палені») й викотив з передпокою велосипед (такий собі, нічого особливого, гірський, але без наворотів, і взагалі куплений чотири роки тому в гіпермаркеті). Почепив пакет на кермо, гукнув: «Па-па!» — і вже був за дверима.

За дверима квартири на одинадцятому поверсі одинадцятиповерхового будинку.

Будинку, який стояв посеред позбавленого дерев і лавочок житлового комплексу «Чотири Вітри».

Житлового комплексу, звідки до центру доводиться добиратися сорок хвилин автобусом (у години пік), а до тітки Агнешки — лише двадцять хвилин велосипедом (о будь-якій порі).

Тітку він любив. Вона не парікала, що Філіп не носив шарфа чи шапки, що не прибрав у своїй кімнаті, що запізно повернувся з подвір'я або не з'їв у школі канапки. Бо вона не була його мамою, просто старшою маминою сестрою. І гадки не мала, о котрій хлопець повертався з вулиці. І чи брав до школи канапки. І рідко бачила його кімнату, бо, власне, батьки її не за-

прошували. Самі теж майже не бували в неї. Чому — Філіп не знав. Він про це не думав. Так було — та її годі. Зате він навідувався до тітки дуже часто. От, приміром, із такої причини, як нині. А ще тому, що просто її любив.

Тітка пригостила його пирогом, який некла щотижня — сирником або шарлоткою. І соком, який робила із фруктів з її власного саду. А ще він любив її, бо та не шитала: «Що там у школі?» й не вигукувала, побачивши небожа: «Як ти виріс!». Крім того, тітка часто усміхалася.

До того ж, у неї був дуже класний і розумний пес, Бодек, майже голден ретривер, лагідний, мов овечка. Бодек обожнював дітей і шалено радів, забачивши гостей. А особливо — Філіпа. Тоді пес скидався на клубок щастя.

Бодек умів робити все, що повинні вміти собаки, навіть трохи більше. Знав, як зветься кожна з восьми його іграшок, виконував команди: «Апорт!», «Поряд!» і правильно поведився, зачувши: «Охороняй!», «Сидіти!», «Лежати!», «Чекай!» і багато інших команд. От тільки в тітки Агнешки ніхто цього від нього не вимагав.

— Мені досить того, що він усе розуміє, — казала тітка, таємниче усміхаючись. — Крім того, я знаю,

що коли його покличу, він примчить до мене навіть з Аляски. Чого ж іще хотіти?

Філіп гадки не мав, звідки тітці відомо, що Бодек прибіг би так здалеку. Певні речі просто знають — і все. От, приміром, те, що Ету й Зо звуться Ету й Зо.

І зовсім не тому, що коли Філіп побачив їх уперше, то голосно й чітко проказав, аби заспокоїти самого себе:

— Е-е-е, тут нікого немає. Зовсім нікого.

Бодек три чверті року вилежувався на терасі або в садку на траві. А решту часу проводив на підстилці в теплому куточку вітальні, неподалік каміна. Він був дуже щасливим собакою. Це щастя випромінювало його собача морда, і він демонстрував його з кожним помахом кудлатого хвоста.

Саме почався серпень. Приємно було їхати велосипедом такого погожого дня майже безлюдним районом, тоді окраїною й далі. Далі, тобто ліворуч, на вулицю Марципанову. І відразу опинитися геть в іншому місці. Може, навіть, на іншій планеті, яка не звалася ЖК «Чотири Вітри». Тут рідко траплялися перехожі, рідко проїжджали автомобілі. Не було жодної багатопверхівки. Зате в садках стояло багато гарненьких, кольорових, новесеньких будинків із просторими балконами

й великими вікнами. І в жодному не було більше, як три поверхи.

Філін подумав, що ця планета могла б називатися «Далі й Далі». Бо круто було б опинитися деінде, і знай їхати вперед, удалечінь.

Він звернув у наступну тиху вуличку й проїхав уздовж зеленого паркану, за яким височіла величезна будівля зі стрімким дахом. Стара й оточена високими деревами. Його школа.

Проте під час канікул Філіна не цікавила школа. Анітрохи. Навіть на хвилину. Навіть дивлячись на неї, хлопець її не помічав. Тим більше, що він уже був далеко: в'їхав якраз до парку. Точніше — на гігантський трав'яний килим з мільйоном барвистих кранок, на якому люди протоптали стежки в різних напрямках. Тут росли старезні дерева, чиї стовбури були такими покрученими, немовби вітрові заманулося зав'язати на них вузли й вузлики.

Філін наддав швидкості. Парком прогулювалося хіба що кілька людей, до того ж, віддалік, ніхто йому не заважав.

Хлопець шугонув так, як найдужче любив, неспаче змагався сам із собою. Бо з ким іще було йому змагатися? Усі кудись пороз'їжджалися. Крім Павла. Але Павел волів тепер дружити з Адріаном, отже, Павел теж, уважай, що поїхав.

«Чим Адріан кращий за мене?» — Філіп ставив собі це питання сто тридцять сьомий раз упродовж літа.

І відповідав собі так само, як і досі:

«Нічим він не кращий. Усім кращий. Неправда, нічим. Авжеж, усім...»

І так без кінця. Він ніяк не міг вирішити. Раз думав так, іншого разу — інакше. Непаче раз почувався собою, а тоді — кимсь геть іншим. От тільки хто з них був ким? Він був тим кращим, чи гіршим? І звідки брався отой другий?

«Адріанові, мабуть, завжди класно, — подумав Філіп. — Коли стільки людей тебе люблять, звісно, що почувашся крутим. Якщо тебе люблять, ти себе теж любиш. Хоча це трохи дивно, виходить, наче інші тобі дозволяють любити самого себе».

Дозволяють любити. До-зво-ля-ють лю-би-ти.

«А якщо тебе не люблять або вважають дурним чи схибленим, або тупим, то відразу думаєш про себе так само, як вони. Дурня. Адже кожен знає себе найкраще. А може, це інші праві? Бо бачать тебе збоку? Здуріти можна!»

Дозволяють любити. Дозволяють любити.

Філіп повторював подумки ці слова, які так гарно звучали, проте так мало значили. Аж нарендті парк